

Sygn. akt **XX GC 686/10**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Agnieszka Baran</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Hanna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w N.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 2 100 000 zł (dwa miliony sto tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 5 maja 2015 roku,
2. w pozostałej części powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w N. kwotę 6 485,44 zł (sześć tysięcy czterysta osiemdziesiąt pięć złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem stosunkowego rozdzielania kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu: od powoda (...) Sp. z o.o. w N. 1 502,71 zł (jeden tysiąc pięćset dwa złote siedemdziesiąt jeden groszy) i uznaje ją za uiszczoną oraz od pozwanego (...) S. A. w W. kwotę 91 000 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy złotych) i uznaje ją za uiszczoną w części tj. w kwocie 5 921,85 zł) pięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia jeden złotych osiemdziesiąt pięć groszy),
5. pozostałą część opłaty od pozwu przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt **XX GC 686/10**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 października 2010 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. (dalej jako: powód) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej jako: pozwany) na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P. kwoty 2.298.780 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 4.01.2010r.; tj. od upływu 30 dni licząc od dnia zgłoszenia szkody do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem sześciokrotnej stawki minimalnej.

W uzasadnieniu powód podniósł, że łączyła go, jako korzystającego, z (...) S.A. umowa leasingu operacyjnego, którego przedmiotem była automatyczna precyzyjna maszyna sitodrukowa do butelek, szkła i flakonów. (...) S.A. rozwiązał umowę leasingu i wezwał powoda do zapłaty wymaganych rat leasingowych oraz do wydania przedmiotu leasingu (...) .pl w P.. Z uwagi na konieczność przetransportowania przedmiotu leasingu z N. do P. powód zawarł w dniu 27.11.2009r. z pozwanym umowę ubezpieczenia mienia w transporcie krajowym (cargo) potwierdzoną polisą serii (...). Do umowy ubezpieczenia miały zastosowanie Ogólne Warunki Ubezpieczenia. Sumę ubezpieczenia określono na kwotę 2.800.000 zł, a jako ubezpieczonego wskazano (...) S.A. z siedzibą w P.. W dniu 03.12.2009r. rozpoczął się transport maszyny do miejsca docelowego. Powód zlecił przewóz maszyny wyspecjalizowanemu przewoźnikowi. Przedmiot leasingu został w sposób profesjonalny załadowany na specjalistyczną platformę transportową i przymocowany do platformy transportowej sześcioma pasami o udźwigu pięciu ton każdy oraz zabezpieczony folią. Wkrótce po rozpoczęciu przewozu doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego kierowca prowadzący platformę transportową wjechał do przydrożnego rowu, co skutkowało upadkiem przedmiotu leasingu z platformy transportowej. W dniu 04.12.2009r. pozwany został zawiadomiony o wypadku. W wyniku przeprowadzonego postępowania odszkodowawczego pozwany doszedł do wniosku, że maszyna została niewłaściwie przygotowana do transportu i powołując się na treść § 5 ust. 3 pkt 3 i pkt 7 odmówił wypłaty odszkodowania (pozew k. 3 – 17).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady, jak i co do wysokości. Podniósł, że powód nie wykazał interesu prawnego w wytoczeniu powództwa na rzecz leasingodawcy. W ocenie pozwanego celem wystąpienia z powództwem było w rzeczywistości uwolnienie się powoda od odpowiedzialności kontraktowej z umowy leasingu. Jeżeli leasingodawca zatrzyma kwotę odszkodowania w całości, jak też zostanie zaspokojony w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko powodowi dojdzie do bezpodstawnego wzbogacenia leasingodawcy. Ponadto pozwany nie odpowiada za szkody powstałe w ubezpieczonym mieniu wskutek niewłaściwego załadowania lub opakowania niezgodnego z obowiązującymi normami lub zwyczajami oraz za szkody powstałe z winy nadawcy lub odbiorcy. Zgodnie ze stanowiskiem pozwanego powód nie wykazał wysokości szkody (k. 366 – 381).

W piśmie procesowym z dnia 29.09.2015r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty głównej 2.100.000 zł oraz odsetek ustawowych od kwoty głównej w wysokości 2.100.000 zł za okres od dnia 05.05.2015r. i podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie tj. w zakresie kwoty głównej w wysokości 198.780 zł z odsetkami ustawowymi od tej kwoty za okres od 04.01.2010r. do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych od kwoty 2.100.000 za okres od 04.01.2010r. do 04.05.2015r. (k. 1119 – 1126).

Na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku pozwany wyraził zgodę na częściowe cofnięcie pozwu. Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości potrójnej stawki minimalnej. Pozwany wniósł o zniesienie kosztów procesu między stronami (protokół rozprawy k. 1139, k. 1140).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2006 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w P., jako finansujący zawarł z powodem, jako korzystającym umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem była maszyna drukująca – automatyczna precyzyjna maszyna sitodrukowa do butelek, szkła i flakonów (...) 6460 TP o szacunkowej wartości netto 2.498.730 zł (§ 2 ust. 1 umowy leasingu). Umowa leasingu została zawarta na czas określony od 21.12.2006r. do dnia 20.04.2014r. (§ 3 ust. 1 umowy leasingu). Zgodnie z § 6 umowy leasingu przedmiot leasingu został ubezpieczony na rzecz finansującego w ramach przedstawionego korzystającemu przez finansującego pakietu ubezpieczenia, na warunkach opisanych w Załączniku Ubezpieczeniowym A. Korzystający zobowiązał się terminowo płacić składki ubezpieczeniowe. Zasady, tryb obejmowania przedmiotu leasingu ochroną ubezpieczeniową na kolejne okresy trwania umowy leasingu uregulowane zostały w załączniku ubezpieczeniowym A. W myśl § 10 ust. 1 umowy leasingu tytułem zabezpieczenia należności finansującego z umowy korzystający złożył do dyspozycji finansującego weksle własne in blanco podpisane w charakterze poręczyciela wekslowego przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Integralną

część umowy leasingu stanowiły Ogólne warunki umowy leasingu (dalej: OWU). Zgodnie z pkt 18 ust. 1 OWU w przypadku nie wywiązywania się przez korzystającego z postanowień umowy leasingu lub ogólnych warunków umowy leasingu, finansujący wzywał korzystającego pisemnie do zaprzestania naruszania umowy, wyznaczając w tym celu korzystającemu odpowiedni termin, pod rygorem rozwiązania umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Finansujący mógł rozwiązać umowę bez wyznaczenia tego dodatkowego terminu, w szczególności, gdy naruszenie umowy miało charakter istotny lub trwały lub zachodziło podejrzenie popełnienia przez korzystającego czynu zabronionego na szkodę finansującego. Pkt 19 OWU stanowi, że z tytułu rozwiązania umowy leasingu finansującemu przysługiwało roszczenie do korzystającego o zapłatę kwoty rozliczeniowej równej sumie aktualnego zadłużenia, odsetek naliczonych od aktualnego zadłużenia według stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego oraz kwoty stanowiącej 3% od aktualnego zadłużenia. Ustalając wysokość kwoty rozliczeniowej finansujący uwzględnił cenę netto otrzymaną w wyniku sprzedaży odebranego przedmiotu leasingu albo kwotę odszkodowania otrzymanego od zakładu ubezpieczeń.

Dowód: umowa leasingu operacyjnego k. 26 – 32, aneks nr 1 do umowy leasingu operacyjnego k. 33 – 34, preliminarz opłat leasingowych k. 35, ogólne warunki umowy leasingu k. 36 – 40.

Powód wystawił w dniu 21 grudnia 2006r. i złożyła (...) S.A. z siedzibą w P. trzy weksle in blanco opatrzone klauzulą bez protestu, które (...) S.A. z siedzibą w P. był uprawniony wypełnić na kwotę odpowiadającą sumie wszelkich wierzytelności przysługujących wobec powoda z tytułu umowy leasingu i opatrzyć miejscem płatności i datą płatności według uznania. Weksle zostały poręczone przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Dowód: deklaracja wekslowa k. 45, deklaracja do poręczenia wekslowego k. 46 – 47.

(...) spółka akcyjna z siedzibą w P. w dniu 21 grudnia 2006r. zakupiła przedmiot umowy leasingu – maszynę drukującą – automatyczną precyzyjną maszynę sitodrukową do butelek, szkła i flakonów (...) 6460 TP od jej producenta (...) S. z siedzibą E. (Niemcy) za kwotę 654.000 Euro.

Dowód: umowa sprzedaży k. 41 – 44.

W dniu 31 sierpnia 2009r. (...) S.A. z siedzibą w P. złożył powodowi oświadczenie o rozwiązaniu w trybie natychmiastowym umowy leasingu nr (...) zawartej w dniu 21.12.2006r., ze skutkiem powstałym z dniem doręczenia oświadczenia tj. w dniu 22 września 2009 roku i wezwał powoda do zapłaty zadłużenia z tytułu opłat z umowy leasingu, które stały się wymagalne i nie zostały zapłacone przed datą rozwiązania umowy wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie należności oraz wydania przedmiotu umowy leasingu w postaci maszyny drukującej – automatycznej precyzyjnej maszyny sitodrukowej do butelek, szkła, o numerze silnika (...), rok produkcji 2007. Wydanie przedmiotu leasingu miało nastąpić w ciągu 7 dni do firmy (...)pl w W..

Dowód: postanowienie o rozwiązaniu umowy leasingu k. 48.

Z uwagi na konieczność przetransportowania przedmiotu leasingu w dniu 27 listopada 2009r. powód zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia mienia w transporcie krajowym (cargo), potwierdzoną polisą (...) nr (...). Umowa ubezpieczenia wiązała strony w okresie od 30 listopada 2009r. do 05 grudnia 2009r. Przedmiotem ubezpieczenia było mienie przewożone w postaci maszyny drukującej – automatycznej (...) 6460 TP, rok produkcji 2007, numer fabryczny (...) na trasie z N. do P.. Suma ubezpieczenia została ustalona na kwotę 2.800.000 zł, a jako ubezpieczonego wskazano (...) S.A. z siedzibą w P.. Integralną część umowy ubezpieczenia stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Mienia w Transporcie Krajowym (Cargo) ustalone uchwałą nr (...) zarządu (...) S.A. z dnia 26 lipca 2007 roku (dalej: (...)). Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 (...) S.A. odpowiada za szkody polegające na uszkodzeniu lub utracie mienia, powstałe wskutek wypadku, jakiemu uległ środek transportu. § 4 ust. 10 pkt 10 (...) stanowi, że za wypadek, jakiemu uległ środek transportowy uważa się szkodę powstałą w wyniku kolizji środka transportowego z innym środkiem transportowym, osobami, zwierzętami, przedmiotami, wywrócenie się środka transportowego lub jego zatonięcie. W myśl § 5 ust. 1 pkt 3 i pkt 7 (...) S.A. nie odpowiadał za szkody powstałe wskutek niewłaściwego załadowania lub opakowania niezgodnego z obowiązującymi normami zwyczajami bądź jego braku, jak również powstałe z winy nadawcy lub odbiorcy. § 9

ust. 1 pkt 1 (...) stanowi, że wysokość szkody w ubezpieczonym mieniu w razie zniszczenia albo takiego uszkodzenia mienia, że z uwagi na jego właściwości nie nadaje się ono do naprawy ustala się według wartości zniszczonego lub uszkodzonego mienia ustalonej w fakturze dostawcy lub w zastępującym fakturę dowodzie wewnętrznym lub według faktycznych kosztów zakupu bądź odtworzenia łącznie z kosztami ubezpieczenia i dostarczenia mienia do miejsca przeznaczenia, jeżeli zostały poniesione przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego.

Dowód: polisa ubezpieczeniowa k. 49, k. 1106, Ogólne Warunki Ubezpieczenia Mienia w Transporcie Krajowym (Cargo) k. 50 – 67, k. 392 – 409, wniosek k. 389 – 391, k. 1107 – 1109.

W dniu 3 grudnia 2009 roku rozpoczął się transport przedmiotu leasingu z N. do W.. powód zlecił przewóz P. P.. W zleceniu przewozu wskazano gabaryty przewożonego przedmiotu oraz trasę przewozu. Maszyna sitodrukowa została załadowana na specjalistyczną platformę transportową przez P. M.. Operatorem dźwigu był R. K.. Maszyna została przymocowana do platformy transportowej sześcioma pasami o udźwigu pięciu ton każdy, a także zabezpieczona folią. Ładunek został umieszczony i umocowany na naczepie zgodnie z ogólnymi zasadami mocowania do jazdy szosowej. Transport ładunku odbywał się zgodnie z ustawą o ruchu drogowym, zarządzeniami oraz rozporządzeniami obowiązującymi w 2009 i 2010 roku oraz ustawą o ruchu pojazdów nienormowanych. W czasie transportu nie były naruszane zasady ruchu pojazdów z ładunkiem wielkogabarytowym.

Dowód: zlecenie k. 68, dowód WZ k. 69, protokół z załadunku k. 70 – 71, dokumentacja fotograficzna k. 72 – 78, oświadczenia k. 79 – 81, zaświadczenie k. 82 – 83, faktura k. 440, zeznania świadków J. W. k. 573 – 574, G. G. k. 574 – 575, R. K. k. 576, A. K. k. 578 – 579, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k. 795 – 822, k. 885 – 911, k. 951 – 954, k. 959 – 963, umowa użyczenia k. 868, zezwolenie k. 869 – 870.

Przewóz maszyny był wykonywany przy asyście pilota. Około godz. 23.15 w dniu 3 grudnia 2009r. na drodze wyjazdowej z N. w okolicach O. jadący z przeciwnego kierunku kierowca doprowadził do kolizji drogowej. W celu uniknięcia zderzenia z samochodem osobowym P. P. (kierowca) wykonał nagły manewr skrętu w prawo i wjechał do przydrożnego rowu. Naczepa pojazdu jechała po poboczu rowu o znacznym nachyleniu. Nachylenie przyczepę z ładunkiem spowodowało nadmierne zwiększenie sił i momentów działających na mocowanie ładunku po lewej stronie, przy jednoczesnym zmniejszeniu obciążeń działających na mocowanie po prawej stronie, co doprowadziło do uszkodzenia pasów transportowych lewej strony i przewrócenia się ładunku na prawą stronę z oddzieleniem się od naczepy. Przechylająca się maszyna i szafy sterujące obracając się odpadły od naczepy i górnymi częściami uderzyły o podłoże, co uwidoczniło się w ich odkształceniach. Naczepa odepchnięta przez ładunek powróciła do jazdy na kołach prawej i lewej strony i zatrzymała się nieuszkodzona. W wyniku upadku maszyna uległa uszkodzeniu. Naprawa maszyny była nieopłacalna. W dniu 4 grudnia 2009 roku o godz. 00:05 T. C. niezwłocznie zawiadomił (...) S.A. z siedzibą w W. o wypadku. Sprawa została zarejestrowana pod numerem (...). Po wypadku maszyna została zabezpieczona, a następnie ponownie załadowana w dniu 7 grudnia 2009 roku na platformę transportową i przetransportowana do miejsca przeznaczenia. W dniu 9 grudnia 2009 roku maszyna została odebrana przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Dowód: protokół k. 84 – 85, protokół zdawczo – odbiorczy k. 86, dokumentacja fotograficzna k. 87 – 105, zeznanie świadka P. P. k. 577 – 578, K. R. k. 579, T. J. k. 580, opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej k. 619 – 648, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k. 795 – 822, k. 885 – 911, k. 951 – 954, k. 959 – 963.

W toku prowadzonego postępowania odszkodowawczego pozwany ustalił, że maszyna została niewłaściwie przygotowana do transportu. Ładunek został zamocowany i zabezpieczony na naczepie w sposób niewystarczający dla prawidłowego transportu. Ubezpieczyciel przypuszczał, że punktem zaczepienia mocowań na użytej do transportu przyczepie niskopodwoziowej były wyłącznie nogi maszyny, co jest absolutnie niewystarczające, zaś prawidłowo zamocowana maszyna nie powinna utracić połączenia z naczepą, na której była przewożona. Ustalenia poczynione w toku postępowania szkodowego spowodowały, że pozwany, powołując się na treść § 5 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 7 OWU, w dniu 30 sierpnia 2010r. odmówił (...) S.A. z siedzibą w P. wypłaty odszkodowania.

Dowód: akta szkody, raport z oględzin k. 106 – 182, decyzja k. 184 – 185.

Z uwagi na długotrwałe postępowanie odszkodowawcze (...) S.A. z siedzibą w P. wystąpiła wobec powoda i T. C. z roszczeniami z tytułu umowy leasingu. Uzyskany przez (...) S.A. z siedzibą w P. tytułu wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy we W. w dniu 23.04.2010r., sygn. akt I Nc 198/10 opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 15 lipca 2010r. stanowił podstawę prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w N. M. G. pod sygn. akt KM 1932/10 przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego zakresie kwoty 2.352.741,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu w kwocie 32.217 zł. Wykonanie nakazu zapłaty z dnia 23 kwietnia 2010r. zostało wstrzymane postanowieniami z dnia 04.11.2010r. i z dnia 07.02.2011r. Ostatecznie Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 26.07.2011r. utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 23.04.2010r. co do kwoty 2.288.688,50 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Dowód: pismo z dnia 01.03.2010r. k. 186 – 187, nakaz zapłaty k. 188, zajęcia egzekucyjne k. 189 – 216, postanowienia k. 430 – 432, wyrok k. 492.

W dniu 28 kwietnia 2015 roku pomiędzy (...) spółką akcyjną z siedzibą w P. a pozwanym została zawarta ugoda, której przedmiotem była wypłata przez (...) S.A. odszkodowania z umowy ubezpieczenia mienia w transporcie krajowym (Cargo) maszyny drukującej – automatycznej precyzyjnej maszyny sitodrukowej do butelek, szkła i flakonów (...) 6460TP wyprodukowanej przez (...) S. z siedzibą w E. w Niemczech w 2007 roku o numerze fabrycznym (...) wraz z osprzętem i wyposażeniem objętego polisą nr (...). W ramach zawartej ugody (...) zobowiązał się zapłacić na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. kwotę 2.100.000 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie maszyny w wyniku zdarzenia z dnia 3 grudnia 2009 roku na podstawie umowy ubezpieczenia mienia w transporcie (...) potwierdzonej polisą o nr (...), przy czym pozostałości maszyny pozostały własnością (...) S.A. (§ 2 ust. 1 ugody). Z chwilą wypłaty odszkodowania, o którym mowa w § 2 ust. 1 ugody, (...) S.A. z siedzibą w P. oświadczył, że zrzeka się wszelkich roszczeń wobec pozwanego, w tym w szczególności roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w związku ze zdarzeniem polegającym na uszkodzeniu maszyny w dniu 3 grudnia 2009 roku – zarówno z tytułu ubezpieczenia maszyny (Cargo), jak też z tytułu ubezpieczenia OC przewoźnika (§ 3 ust. 1 ugody). Pod warunkiem wypłaty odszkodowania (...) S.A. z siedzibą w P. oświadczył, że zobowiązuje się nie dochodzić wszelkich roszczeń wobec (...) S.A. z siedzibą w W. w związku z zawarciem lub wykonaniem umowy ubezpieczenia maszyny oraz umowy ubezpieczenia OC oraz w związku ze zdarzeniem polegającym na uszkodzeniu maszyny w dniu 3 grudnia 2009 roku, a w szczególności o naprawienie szkody lub z tytułu kosztów procesów lub odsetek za opóźnienie (§ 3 ust. 2 ugody). W dniu 5 maja 2015 roku na konto (...) S.A. z siedzibą w P. wpłynęła kwota odszkodowania, o której mowa w § 2 ust. 1 ugody – pozwany dokonał zapłaty umówionej kwoty 2 100 000 zł.

Dowód: oświadczenia k. 1030, k. 1031, pisma k. 1032 – 1033, potwierdzenia odbioru k. 1034 – 1034v, ugoda k. 1062 – 1065, k. 1073 – 1080, potwierdzenie dokonania przelewu k. 1105.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, opinii biegłych sądowych oraz zeznań powołanych w sprawie świadków. Dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania ani nie budziły wątpliwości po stronie Sądu. Sąd nie przeprowadził dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej z dnia 04.12.2010r. dotyczącej zgłoszenia przez powoda szkody (wniosek k. 5), albowiem powód cofnął wniosek o przeprowadzenie tego dowodu (protokół rozprawy k. 533).

Sąd nie przeprowadził dowodu z dokumentu w postaci książki wjazdów i wyjazdów z dnia 03.12.2009r. na okoliczność ustalenia momentu opuszczenia przez skład transportowy siedziby powoda i rozpoczęcia przewozu (wniosek k. 417), albowiem książki wjazdów/wyjazdów zostały zniszczone po upływie roku licząc od końca grudnia 2009r. (pismo k. 560).

Sąd nie przeprowadził dowodu z dokumentu w postaci instrukcji obsługi przedmiotu leasingu (wniosek k. 6), albowiem (...) S.A. z siedzibą w P. nie dysponowało takim dokumentem (pismo k. 568).

Sąd nie dysponując wiadomościami szczególnymi dopuścił dowód z opinii biegłych sądowego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej. Strony nie zakwestionowały treści opinii sporządzonej przez A. D. w dniu 18.05.2012r. (opinia k. 619 – 648, pismo procesowe k. 673 – 674). W toku procesu również biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego W. M. złożył pisemną opinię z dnia 17.04.2014r. (opinia k. k. 795 – 822). Wobec stanowiska stron postępowania sformułowanych w pismach procesowych z dnia 20.05.2014r. (k. 847 – 849) i z dnia 03.07.2014r. (k. 865 – 867) oraz z dnia 27.05.2014r. (k. 855 – 857) Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej pisemnej opinii biegłego (zarządzenie k. 859). Z uwagi na wniosek pozwanego (k. 934) Sąd dopuścił dodatkowo dowód z ustnej opinii biegłego, w trakcie której biegły sądowy podtrzymał stanowisko wyrażone w obu pisemnych opiniach i wyjaśnił stronom sformułowania zawarte w ich treści (protokół rozprawy k. 951 – 954, k. 959 – 963). W ocenie Sądu opinie biegłych są rzetelne, precyzyjne, wnikliwie i obiektywne. Zostały one sporządzone po zapoznaniu z materiałem sprawy oraz aktami szkody. Biegli sporządzając opinie wykorzystali wiedzę fachową oceniając okoliczności przedmiotowej sprawy. Powyższe okoliczności sprawiły, że Sąd podzielił w pełni stanowisko biegłych zaprezentowane w opiniach i w oparciu o nie poczynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego na okoliczność ustalenia przyczyn wystąpienia szkody i prawidłowości zamontowania maszyny na naczepie transportowej (protokół rozprawy k. 961, k. 963), albowiem w sporządzonych opiniach biegły w dostatecznym stopniu wyjaśnił zasady mocowania urządzenia na platformie transportowej oraz sposobu mocowania jego elementów składowych. Ponadto strona pozwana wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w rzeczywistości zmierzała do ustalenia faktów w zakresie modelu, ilości i udźwigu pasów mocujących.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny maszyn i urządzeń technicznych na okoliczność ustalenia wartości przedmiotu leasingu w dacie wypadku, wartości pozostałości, kosztów ewentualnej naprawy maszyny (przedmiotu leasingu) oraz ustalenia czy naprawa była możliwa i ekonomicznie uzasadniona (postanowienia k. 961, k. 963, k. 1139v – 1140), albowiem okoliczności przedmiotowej sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.). Biorąc pod uwagę okoliczność porozumienia się ubezpieczonego i pozwanego w kwestii wysokości odszkodowania za zdarzenie z dnia 03.12.2009r. przeprowadzenie kolejnych dowodów w sprawie prowadziłoby do zwłoki w rozpoznaniu sprawy i byłoby ekonomicznie nieuzasadnione.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków J. W. (k. 573 – 574), G. G. (k. 574 – 575), R. K. (k. 576), A. K. (k. 578 – 579), P. P. (k. 577 – 578), K. R. k. 579, T. J. (k. 580), albowiem zeznania te korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu i z tej przyczyny stanowią podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Świadkowie złożyli zeznania na okoliczność zdarzeń, w których bezpośrednio uczestniczyli. Świadkowie są osobami obcymi dla stron i nie mają interesu w pomawianiu którejkolwiek ze stron i narażaniu się na odpowiedzialność karną w trybie art. 233 § 1 k.k.

Zeznania świadka J. N. (k. 579 – 580) nie stanowią istotnego materiału dowodowego, albowiem świadek z uwagi na znaczny, ponad dwuletni, upływ czasu oraz znaczną ilość interwencji, w których uczestniczył nie pamiętał szczegółów zdarzenia z dnia 03.12.2009r.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka P. M. na okoliczności związane z załadunkiem przedmiotu leasingu na platformę transportową w dniu 03 grudnia 2009r., ustalenie podmiotu zlecającego świadkowi wykonanie załadunku oraz posiadanych instrukcji załadunku (wniosek k. 367), albowiem wniosek ten został cofnięty przez stronę pozwaną z uwagi na śmierć świadka (protokół rozprawy k. 580).

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. C. (wniosek k. 534, postanowienie k. 534) z uwagi na regulację art. 479¹² § 1 k.p.c., która ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił wnioski stron postępowania o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. W. na okoliczność wykazania, że ugoda z dnia 28 kwietnia 2015r. wyczerpuje wszelkie roszczenia leasingodawcy wobec pozwanego, o przesłuchanie strony powodowej na okoliczność ustalenia zakresu obowiązków przewoźnika, sposobu załadunku i

zabezpieczenia przedmiotu leasingu na platformie transportowej, przygotowania przez powoda przedmiotu leasingu do transportu, okoliczności związanych z wykonywaniem przewozu, przyczyn wjechania samochodu z przedmiotem leasingu do rowu, zabezpieczenia przedmiotu leasingu po zaistnieniu zdarzenia ubezpieczeniowego, momentu zgłoszenia szkody pozwanemu, przekazania dokumentacji technicznej odbiorcy transportu, dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy prowadzonej pod sygn. akt I Nc 198/10 przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu na okoliczność wykazania wysokości wzajemnych rozliczeń pomiędzy powodem a leasingodawcą, naprawienia szkody powstałej po stronie leasingodawcy, dowodu z opinii biegłego do spraw księgowości na okoliczność ustalenia ewentualnego zysku leasingodawcy powstałego z ewentualnym uzyskaniem odszkodowania i rozliczeniem umowy leasingu z powodem, dokumentów w postaci wewnętrznej korespondencji pozwanego, dowodu z dokumentu w postaci instrukcji obsługi maszyny (...) 6460 TS na okoliczność wytycznych producenta w zakresie transportu maszyny (wnioski k. 5, k. 368, k. 416 – 417, k. 1067, postanowienie k. 1139v – 1140), gdyż nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), a tym samym ich przeprowadzenie było zbędne w toku niniejszego postępowania i prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania sądowego w sytuacji, gdy okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.).

Sąd oddalił również wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci oświadczenia świadków P. P. i P. M. czy P. M. wystawił P. P. fakturę za usługę ładunkową, albowiem przeprowadzenie dowodu z oświadczenia świadków w miejsce dowodu z przesłuchania świadków przeprowadzonego na rozprawie naruszałby ogólne reguły postępowania dowodowego w zakresie bezpośredniości, jawności, równości stron i kontradyktoryjności.

Z uwagi na zakończenie sporu ugoda pozasądową, w której ubezpieczony oświadczył, że z chwilą zapłaty odszkodowania zrzekł się wszelkich roszczeń wobec pozwanego zasady ekonomii procesowej uzasadniały oddalenie wniosków dowodowych, których przeprowadzenie nie tylko prowadziłyby do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy, lecz również generowałyby dodatkowe koszty zarówno po stronie Sądu jak uczestników postępowania. Należy podkreślić, że przedmiotem dowodu w mogą być jedynie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. O tym, które z faktów podnoszonych przez strony będą miały taki charakter, decydują normy prawa materialnego, które w postępowaniu mają zostać urzeczywistnione (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4.3.2008r., III UK 65/07, niepubl.). Istotne znaczenie mają jedynie te fakty, które odpowiadają hipotezom tych przepisów prawa materialnego, które mają zastosowanie w sprawie. Podnoszony przez powoda zarzut naruszenia przez Sąd rozpoznający sprawę art. 227 k.p.c. miałby rację bytu tylko w sytuacji, gdy powód wykazał, że Sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. Powód nie wskazał jednak jakie istotne okoliczności sprawy miałyby zostać wyjaśnione na podstawie kolejnych dowodów przeprowadzonych w toku procesu, w sytuacji, gdy ubezpieczony uzyskał odszkodowanie w satysfakcjonujących go wysokości i zrzekł się wszelkich roszczeń z uwagi na zapłatę przez pozwanego kwoty odszkodowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powód cofnął pozew w przedmiotowej sprawie w zakresie kwoty 2.100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 05.05.2015r. (pismo procesowe k. 1120), na co strona pozwana wyraziła zgodę (protokół rozprawy k. 1139, k. 1140).

W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego, o czym stanowi art. 203 § 2 k.p.c.

W myśl art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia

prawa. Z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa.

Z kolei art. 355 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając na względzie fakt, iż powód cofnął pozew w zakresie kwoty 2.100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 05.05.2015r., na co strona pozwana wyraziła zgodę na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku należało orzec jak punkcie 1 sentencji wyroku na mocy art. 355 § 1 k.p.c.

Żądanie powoda o zasądzenie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. kwoty 198.780 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 4 stycznia 2010r. oraz odsetek ustawowych od kwoty 2.100.000 zł za okres od 04.01.2010r. do 04.05.2015r. jako niezasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

Umowa, na podstawie, której powód dochodzi od pozwanego odszkodowania, należy do umów ubezpieczenia zawartych na cudzy rachunek, które uregulowane zostały przez ustawodawcę w art. 808 k.c. Stosownie do treści tego przepisu ubezpieczający – powód zawarł umowę ubezpieczenia, w której wskazano jako ubezpieczonego (...) S.A. z siedzibą w P.. Istota umowy ubezpieczenia na cudzy rachunek sprowadza się do rozdzielenia w jej ramach podmiotu ubezpieczającego od ubezpieczonego. W tym przypadku ubezpieczający zawarł bowiem umowę w celu ubezpieczenia cudzego interesu majątkowego – majątku ubezpieczonego. Osoba trzecia, na rachunek której zawarta została umowa (ubezpieczony), była uprawniona do dochodzenia odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela – pozwanego. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie ubezpieczenie obejmowało interes majątkowy ubezpieczonego – leasingodawcy, nie zaś ubezpieczającego – powoda, a odszkodowanie ubezpieczeniowe powinno być zapłacone na rzecz osoby, która jest objęta ochroną ubezpieczeniową. W przedmiotowej sprawie odszkodowanie powinien otrzymać ubezpieczony leasingodawca za szkodę poniesioną w wyniku zdarzenia z dnia 3 grudnia 2009 roku. Poza sporem między stronami pozostawała okoliczność, że świadczenie z umowy ubezpieczenia zostało wypłacone na rzecz ubezpieczonego, zgodnie z postanowieniami ugody zawartej pomiędzy ubezpieczonym, a ubezpieczycielem w dniu 28 kwietnia 2015r. Treść § 3 ust. 1 ugody z dnia 28 kwietnia 2015r. wskazuje ponadto, że ubezpieczony uznaje, że uiszczona na jego rzecz kwota odszkodowania zaspokaja w całości poniesioną szkodę. Wobec uzyskania przez ubezpieczonego odszkodowania w wysokości odpowiadającej szkodzie poniesionej w dniu 3 grudnia 2009r. roszczenie zgłoszone przez powoda przewyższające tę kwotę, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Całkowicie niezrozumiała jest argumentacja strony powodowej powołana dla uzasadnienia podtrzymywania żądania pozwu w części przekraczającej należność objętą oświadczeniem o cofnięciu pozwu powołana m. in. w piśmie z 28 września 2015 roku (k. 1119 i nast.) czy na rozprawie 15 września 2015 roku. W szczególności nie sposób przyjąć za powodem, że złożone w ugodzie oświadczenie o zrzeczeniu się roszczeń wobec pozwanego nie stoi na przeszkodzie dalszemu dochodzeniu przez powoda świadczeń z umowy ubezpieczenia. Treść ugody wskazuje bowiem jednoznacznie, że ustalona w niej kwota 2 100 000 zł stanowi pełne zaspokojenie roszczeń uprawnionego z tytułu odszkodowania i pokrywa tę szkodę w całości. Świadczy o tym np. postanowienie zawarte w § 2 ust. 3 tiret 3., w myśl którego jakakolwiek wyższa kwota wyegzekwowana na rzecz (...) zostanie przez tę spółkę zwrócona pozwanemu. Uzasadnienie stanowiska powoda, w ocenie Sądu, wykracza poza stosunek prawny będący przedmiotem niniejszego procesu. Powód odnosi się bowiem w swojej argumentacji do okoliczności związanych z zawartą przez niego umową leasingu i rozliczeniami wynikającymi z tej umowy. Jak wynika ze stanowiska pełnomocnika powoda wyrażonego na rozprawie w dniu 15 września 2015 roku (00:0141, płyta CD k. 1068) główną przyczyną podtrzymywania żądania pozwu jest interes ekonomiczny powoda. Pełnomocnika powoda wskazał bowiem, że w sytuacji uzyskania przez (...) odszkodowania w kwocie wyższej niż wskazana w ugodzie spowoduje – na podstawie art. 709¹⁵ k.c. – pomniejszenie zobowiązań powoda wobec leasingodawcy. Ta okoliczność nie ma jednak znaczenia w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu zasadnie podnosi pozwany, że obowiązki stron umowy leasingu nie mają znaczenia dla jego obowiązków wynikających z umowy ubezpieczenia. Z treści polisy (odzwierciedlającej postanowienia umowy ubezpieczenia)

wynika jednoznacznie, że umowa ta nie jest w żaden sposób powiązana z umową leasingu zawartą przez powoda z uprawnionym.

Ewentualne rozliczenia powoda z leasingodawcą związane z wypowiedzeniem umowy leasingu na podstawie art. 709¹⁵ k.c. nie stanowiły przedmiotu rozpoznania w przedmiotowej sprawie, a co za tym idzie argumentacja powoda dotycząca zasądzenia od pozwanego na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania była chybiona.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając stosunkowo koszty pomiędzy powoda i pozwanego, ponieważ żądanie powoda było zasadne tylko częściowo. Przepis art. 100 k.p.c. wyraża zasadę kompensaty kosztów procesu, która umożliwia sprawiedliwe ich rozdzielenie między stronami, w wypadku częściowego uwzględnienia roszczenia lub obrony. Sąd rozdzielając koszty może na podstawie art. 100 k.p.c., zasądzać zwrot ich części od jednej strony na rzecz drugiej – stosownie do wyniku sprawy. W tym miejscu należy wskazać, że zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.) zwrot kosztów procesu na rzecz pozwanego na jego żądanie w wypadku cofnięcia pozwu. Obowiązek zwrotu kosztów procesu obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011r., II CZ 203/10, niepubl.). Jednakże, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CZ 1/10, niepubl. z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 111/10, niepubl., z dnia 24 sierpnia 2011 r., IV CZ 34/11, niepubl., z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CZ 117/11, niepubl., 12 kwietnia 2012r. II CZ 208/11, niepubl., Lex nr 1214570). Spełnienie świadczenia przez stronę pozwaną dopiero po wytoczeniu powództwa wskazuje, że powództwo w niniejszej sprawie było zasadne w zakresie kwoty 2.100.000 zł.

Metoda stosunkowego podziału kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c. została przedstawiona w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1991 r., II CZ 255/90 (OSP 1991, nr 11-12, poz. 530), w którym wskazano, iż stosunkowy podział kosztów procesu dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty, stanowiące ich udziały w całości kosztów. Jeżeli poniesione przez stronę koszty przewyższają obciążający ją udział – zasądzeniu na jej rzecz podlega różnica.

W wyroku z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00 (OSNP 2004, nr 4, poz. 63) Sąd Najwyższy trafnie przyjął, że przy stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c. należy ocenić ostateczny wynik sprawy, a więc porównać roszczenia dochodzone z uwzględnionymi, a nie rozliczać koszty odrębnie w zakresie cofniętego powództwa i odrębnie względem żądań rozpoznanych merytorycznie. Rozdzielenie kosztów nie musi wynikać z ich szczegółowego, rachunkowego rozliczenia i powinno polegać na zasądzeniu różnicy na rzecz strony, której przysługują wyższe koszty, a nie na ich wzajemnym zasądzeniu.

Na koszty procesu składają się: wynagrodzenie pełnomocników stron ustalone w oparciu o regulację rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 j.t.) – po 7.200 zł powiększone opłaty kancelaryjne od udzielonych pełnomocnictw w kwotach po 17 zł, koszty sporządzenia opinii przez biegłych sądowych w kwotach: 768,75 zł (postanowienie k. 662 – 664), 1.994,58 zł (postanowienie k. 837 – 839), 1.606,75 zł (postanowienie k. 920 – 924), 180,16 zł i 225,20 zł (postanowienie k. 1058 – 1060). Koszty niniejszego postępowania opiewają na kwotę 19.209,44 zł.

Powód w pozwie wniósł o zasądzenie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. kwoty 2.298.780 zł (pozew k. 1v). Z uwagi na treść ugody zawartej pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w P. oraz pozwanego w dniu 28 kwietnia 2015 roku należy

uznać, że roszczenie powoda było zasadne w zakresie kwoty 2.100.000 zł. Stosunek kwoty żądanej przez powoda do kwoty należnej ubezpieczonemu wskazuje, iż żądanie powoda było zasadne w 91%. Wobec powyższego Sąd obciążył pozwanego kosztami niniejszego postępowania w zakresie 91% kosztów procesu (w kwocie 17.480,59 zł), zaś powoda w zakresie 9% kosztów procesu (1.728,85 zł).

Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 8.214,29 zł, na którą składa się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego – 7.200 zł powiększone o opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty sądowe w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 997,29 zł (k. 837 w zw. z k. 513).

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 10.995,15 zł, na którą składa się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego – 7.200 zł powiększone o opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty sądowe w postaci wynagrodzenia biegłych sądowych w kwocie 768,75 zł (k. 662 w zw. z k. 511), 997,29 zł (k. 837 w zw. z k. 511), 1.606,75 zł (k. 920 w zw. z k. 511), 405,36 zł (k. 1058 w zw. z k. 511).

Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 8.214,29 zł, zaś różnica wskazanej kwoty i kwoty jaką powód powinien ponieść w toku niniejszego procesu - 1.728,85 zł stanowi kwotę 6.485,44 zł, którą pozwany jest zobowiązany zwrócić na rzecz powoda tytułem kosztów procesu, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku na mocy art. 100 k.p.c.

W zakresie opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiszczać na mocy postanowienia z dnia 16 marca 2011r. (k. 357 – 359) Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014, poz. 1025 j.t.), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 91.000 zł stanowiącą 91% opłaty od pozwu wynoszącej 100.000 zł i uznał, że opłata ta została uiszczona w części – w kwocie 5.921,85 zł. Wskazana kwota 5.921,85 zł pozostała z zaliczek uiszczonych przez pozwanego w dniu 12.09.2011r. w kwocie 9.700 zł (dowody wpłaty k. 511 – 512) pomniejszonych o wydatki sądowe poniesione przez pozwanego tytułem wynagrodzenia biegłych. Natomiast od powoda Sąd nakazał pobrać kwotę 1.502,71 zł, która pozostała z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 21.09.2011r. (dowód wpłaty k. 513) pomniejszonej o wydatek sądowy poniesiony przez powoda z tytułu wynagrodzenia biegłego sądowego. W pozostałym zakresie część opłaty od pozwu, jaką powinien ponieść powód Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Agnieszka Baran